

Imel bi resumé v konicah plesa,  
 pekel v razdaljah votlih otočanov,  
 trenutkov mrzlih divjost neskončano  
 in klavzule violin morda v zavesah.

Imel bi jédra hazarderstva česa,  
 kar z nemočjo je Zaratustru dano  
 in kar kolenom v luč je kdaj poslano,  
 imel bi hrepeneče sle potresa.

In, smrt kitaram! tudi to bi imel kdaj,  
 kar noče več veneti strmo v Hegla,  
 kar pada v pavje popke kot pepel zdaj,

kar smeje kri v norost, kar je preseglo  
 tunele tope in kar trdo móli  
 v krivuljah krivde, a navzven nikoli.

## IV

Za lačnimi zapahi rahle ere  
 razbrati ni mogoče salvarzana,  
 zablod tovarištva, zadreg kristjana  
 zateklost tmurna nikdar ne prebere;

prepolna petja kritične kariere,  
 popotnega pepela polna rana  
 ne more biti v biti prag zvozlana,  
 ko nam opoldne lapsuse odere.

Zato so naše reke in rakite,  
 ki v rakve tleskajo nikdar zjasnjene,  
 kar v center silogizmov položene,

zato v kurentnosti ohabli skrite,  
 v dokazov spektru zviška umite  
 prekanjene usluge ni nobene.